

Bilthoven, 22 april 2012

Phil. 1: 9- 11

Overdenking

Onze samenleving kan niet zonder religie. Dat is nogal een statement.

Het was gistermorgen in de krant een belangrijke kop als samenvatting van wat de vice president van de Raad van State

Piet Hein Donner van de week betoogde in debatcentrum de Balie in Amsterdam.

Uitgangspunt was de vraag-

hoeveel ruimte is er voor religie in de Nederlandse samenleving.

Volgens Donner biedt de seculiere samenleving onvoldoende antwoord op de levensbeschouwelijke onrust in de wereld.

Omdat wij zelf ons religieuze verleden vergeten zijn weten we vaak geen standpunt in te nemen waar het gaat om religieuze uitingen van anderen.

Dat leidt tot spanningen in de samenleving, tot extremisme met vreselijke gevolgen.

Donner verwijst naar het boek van journalist Eildert Mulder, hier in geen onbekende: En Breivik is niet alleen...

Donner sloot zijn pleidooi af met een beroep op de tolerantie.

Een van de grondpeilers van de Nederlandse samenleving.

Nederland is weggelopen uit zijn religieuze verleden....

Het beeld suggereert dat er niet iets voor in de plaats is gekomen.

Nu religie voor velen voorbij is zullen we ons de vraag moeten stellen:

of we niet het kind met het badwater hebben weggegooid.

Wie wijst ons de weg in de chaos van het moderne leven?

Wat is de koers naar een vreedzame samenleving?

En wie geeft mij een persoonlijk kompas voor onderweg?

Want we zullen in onze Multi culturele samenleving ieder een eigen unieke weg afleggen van hier naar daar.

Een weg die moet kloppen bij wat jij in je rugzak hebt zitten- ook aan religieus inzicht en levensovertuiging.

Weggelopen uit een gemeenschappelijk religieus verleden....

Tot wereldburger geworden met een scala aan mogelijkheden voor zingeving en geestelijke groei wil nog niet zeggen dat je een oplossing hebt voor de grote vragen van het leven en van daaraan voorbij.

Het getuigt van hoogmoed en arrogantie, wanneer we menen dat de grote godsdiensten, waar onze beschaving op rust, ons niets meer te zeggen zouden hebben.

We staan voor de grote uitdaging – de essentie van de grote religies terug te vinden.

Vandaag – stellen we ons daarbij de vraag:

Wat verbindt ons?

Vanuit de christelijke traditie geef ik oude woorden van de apostel Paulus mee.

Ze staan in een korte brief die hij liet schrijven vanuit de gevangenis.

Ook voor Paulus hield zijn levensovertuiging niet op bij de voordeur.

Hij weigerde te knielen voor de keizer:

er is er maar Een waar ik voor kniel en dat is de Eeuwige die zich bekend maakt in de ultieme liefde voor diegene met wie ik samenleef, voor de ander.

Ook wanneer deze ander anders in het leven staat dan ikzelf.

criterium voor ware religie is voor Paulus:

Deze liefde- Ook aangeduid met compassie, met mededogen.

Dit meeleven heeft betrekking op alle aspecten van het leven

Persoonlijk en intiem net zo als sociaal en maatschappelijk.

Het is er, dichtbij achter de voordeur en ver weg in verbondenheid
 met hen die wij niet persoonlijk kennen.

Het zijn maar een paar woorden uit een ver religieus verleden:

"Dit bidt ik U dat uw liefde nog steeds meer overvloedig mag zijn in helder
 inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden waarop het aankomt."

Het is een universele boodschap van licht en liefde.